Kedves Olvasóink!

Pál athéni igehirdetését ezzel a merész megjegyzéssel kezdi: „Athéni férfiak, minden tekintetben nagyon vallásos embereknek látlak titeket…” (ApCsel 17,22). Noha korábban háborgott a lelke a sok bálványszobor láttán (ApCsel. 17,16), beszéde kezdetén mégis elismeri vallásosságukat. Megtalálja azt a pozitív vonást hallgatói gondolkozásában, hitében, ami számára kapcsolódási pontot jelent, hogy belépjen az ő gondolat- és hitvilágukba, és elmondhassa saját üzenetét. Beszéde során aztán egyértelművé teszi, hogy milyen Istenben hisz ő, sőt a végén hallgatóit megtérésre hívja fel.

Fontos példa ez a beszéd számunkra, amikor Krisztushoz akarunk vezetni embereket! Evangélizációinkban meg kell találnunk nekünk is azokat a kapcsolódási pontokat, amelyeken keresztül kapcsolódni tudunk egy-egy ember, vagy csoport gondolat- vagy hitvilágához.

Tartalom:

Aktuális téma: Ilyen az Isten 3

Spanyolország: Aki a hétköznapi dolgokban is bőkezű és nagyvonalú 4

Banglades – Németország: A gondviselő Isten. 6

Franciaország: Isten nem ismer határokat 7

Közép-Ázsia: Szerintem Isten… 8

Malawi: Akinek a szíve énekel 10

Németország – Kína: Amikor eljött Isten ideje 11

Ausztria: Hogyan feszegeti Isten a korlátainkat? . . . 14

Zambia: Csipimpi, az esőcsináló. 15

Tanzánia: Istenben bízva 17

Japán: Isten és a hármas katasztrófa. 19

Ehhez elengedhetetlen, hogy megismerjük azokat, akiknek szolgálunk: gondolkozásukat, életfelfogásukat, kérdéseiket, félelmeiket, hitüket. Ha ezt nem tesszük meg, el fogunk beszélni az emberek feje felett, s lehet, hogy igaz dolgokat mondunk ugyan, mégsem fogjuk tudni megszólítani őket (sajnos nagyon gyakran ez történik igehirdetésekben, bizonyságtételeinkben)!

Újságunk mostani számában különböző népek istenképével, gondolkozásával ismerkedhetünk meg. A cikkek jól mutatják, hogy különböző – sokszor a pogány és hamis – elgondolások is kiváló kapcsolódási pontot nyújtanak a bizonyságtételre a Biblia Istenéről.

Reméljük, hogy a cikkek inspirálják Olvasóinkat is a körülöttünk élők jobb megismerésére, és a kapcsolódási pontok megtalálására gondolkozásukban, hogy ezáltal jobban betöltsük Krisztustól kapott küldetésünket, azaz tanítvánnyá tegyünk minden népeket!

Sípos Alpár Szabolcs

Ilyen az Isten

Ahhoz, hogy valóban bemutathassuk, milyen Isten, Yukonak, mostani számunk rajzolójának ontania kellene magából a rajzokat, minden misszionáriusunknak vég nélkül kellene beküldenie tudósításait, kurzusaink előadóinak egymás után kellene megjelentetniük értekezéseket… de még így sem tudnánk kimeríteni a témát. A lapban megjelent cikkek és élménybeszámolók éppen csak felvillantanak valamit, mintha csak egy kulcslyukon át szemlélődnénk.

A beérkezett cikkek sokszínűségéért külön köszönet illeti a szerzőket. Miközben az írásokat olvastam, mintha ismét a bangladesi fűszerpiacon jártam volna, ahol vászonzsákokban és üvegekben, papírzacskókban és dobozokban, egészben vagy őrölve a kelet százféle fűszernövénye árasztja jellegzetesen erős vagy leheletfinom illatát. Amikor a színes bazárba mentem bevásárolni, mindig úgy éreztem magamat, mintha egy végtelen világ felfedezésére indulnék.

Cikkíró misszionáriusaink is ilyen utazásra hívnak bennünket, mert azt szeretnék, ha mi is rácsodálkoznánk Istenünkre, elmélkednénk róla, és újabb dolgokat fedeznénk fel vele kapcsolatban. Megismerhetünk eddig talán ismeretlen és szokatlan istenképeket, illetve olyan elképzeléseket a világról, amelyekre elég nehéz – vagy sokszor lehetetlen – válaszokat találnunk. Mindez azonban arra akar indítani, hogy egyre jobban megismerjük és értékeljük azt az ajándékot, amelyet a Biblia Istenében kaptunk, imádjuk Őt, és buzgón imádkozzunk Őhozzá. Ugyanakkor fontos lenne ráébrednünk a tényre: embertársaink milliói szinte fényévekre vannak attól, hogy mindezt ők is megismerjék és értelmükkel megragadják.

Elolvashatjuk egy egyszerű bangladesi tanú magával ragadó bizonyságtételét, akit Isten csodálatosan tud használni. A Franciaországban és Németországban élő kínaiak között munkálkodó misszionáriusok arról számolnak be, hogy mennyire lenyűgözik őket Isten tettei. Ausztriában attól ámuldoznak, hogy Isten mindenkit mennyire más módon, mégis ugyanazzal a hűséggel vezet. Spanyolországból mennyei Atyánk nagyvonalúságáról küldtek egy írást. Tanzániában azt élték át, hogy ezenfelül Isten gondoskodó és megbízható is. A Japánból, Zambiából és Kanadából küldött cikkek azt taglalják, hogy az emberekben kialakult istenképek mennyire különbözhetnek attól az Istentől, akit a Biblia ad elénk. A közép-ázsiai tapasztalat pedig azt mutatja, hogy a berögzült gondolati sémák nem mindig helyesek.

Mindezek ellenére Isten meg akarja magát ismertetni velünk. Milyen jó, hogy „íródeákjaink" híradásai a kedves Olvasó közreműködésével sok országot bejárhatnak, és sok emberhez a saját nyelvén és gondolkodásmódján vihetik közel az élő Istent!

A választ arra a kérdésre, hogy milyen Isten, Jézus szavai adják meg, amelyekkel a Szentháromság titkát magyarázta tanítványainak: „Aki engem látott, látta az Atyát" (János14,9). Aki tudni szeretné, milyen Isten, szemlélje Jézust! Isten az embereknek, személyesen nekünk elküldte Fiát mint a legjobb „szemléltetőeszközt", mint a mennyei Atya legértékesebb pedagógiai és teológiai szemléltető ábráját. A YouTube-on többször is megnéztem már a videoklipet, amelynek címe angolul: That's my King (Íme, az én Királyom). A kisfilm nagyon kifejezően mutatja be Jézust mint a páratlan, örök Királyt és Istent.

Bárcsak soha ne szűnnénk meg csodálni Őt!

Martin Auch
missziói igazgató

Spanyolország:

Aki a hétköznapi dolgokban is bőkezű és nagyvonalú

Harmadéves teológus hallgató voltam a Liebenzelli Misszió főiskoláján, és közeledett a gyakorlati év. A képzésre Kanadából érkeztem. Pénztárcám addigra eléggé kiürült, és ellentétben sok évfolyamtársammal, nekem nem volt autóm. Pedig a sok szolgálathoz, látogatáshoz, tanórához egy járgány szinte kötelező tartozék. Ezért aztán felvázoltam a helyzetemet Istennek, és arra az ígéretére támaszkodtam, hogy mindent megad, ami életemhez és szolgálatomhoz szükséges (Máté 6,33).

Keresztanyám Németországban éppen akkor szerzett tudomást erről az egészről, amikor eldöntötte, hogy a kora miatt nem ül többé volán mellé. Azt találta ki, hogy autóját még egy évig megtartja, és rendelkezésemre bocsátja a gyakorlat idejére, méghozzá úgy, hogy a biztosítást is kifizette! Osztálytársaimnak leesett az álla, amikor egy nap egy C108-as Mercivel érkeztem, amelyben csak 8900 km volt. De sok helyen a körzetemben is, ahol a gyakorlatomat végeztem, ámuló tekintetek kísértek!

Erre volt feltétlenül szükségem? Nem, hiszen egy 16 éves Trabant is megtette volna. De mennyei Atyám nyilvánvalóvá akart nekem tenni valami fontosat: Ő nemcsak úgy egyszerűen törődik velem, hanem bőkezűen és nagyvonalúan osztogatja ajándékait.

Valami ehhez hasonlót éltünk át itt, Benicarlóban. A város közepén, egy negyedik emeleti lakásban lakunk. Nem sok zöldet látunk magunk körül. Tinával, a feleségemmel sokszor eljátszottunk a gondolattal, hogy milyen szép is lenne, ha kiülhetnénk egy kis kertbe, ahol tudnánk egy kicsit szöszmötölni, a gyerekek meg vígan kotorásznának a homokban, miközben köveket meg botocskákat gyűjtenek.

Amikor szomszédjainkkal beszélgettem, ettől is, attól is megkérdeztem, nem ismernek-e valakit, akitől bérelhetnénk egy kis kertet. Így ismerkedtünk meg egy idősebb házaspárral, amely felajánlott nekünk egy kis elvadult telket narancs- és mandulafákkal meg egy citromfával. Az egészben a legmeglepőbb az volt, hogy egy fillért sem kértek érte! A kertet a mai napig ingyen használhatjuk.

Ezzel a két történettel nem azt akarom senkinek bemagyarázni, hogy annak, aki Istennel jár, minden az ölébe hullik, sem azt, hogy velünk lépten-nyomon ilyesmi történik. Mi is átélünk nehéz és keserű pillanatokat. Ám Istenben olyan Valakit ismertünk meg, aki a hétköznapi dolgokban is bőkezű és nagyvonalú. Örömmel tölti el, ha jót tehet velünk. Pont olyan, mint egy szerető apa!

David Kramer

A házaspárnak két kislánya van. 2006 szeptemberétől 2008 júliusáig Zambiában szolgáltak. 2009 óta élnek Spanyolországban. Először nyelvi tanulmányokat folytattak, majd a benicarlói gyülekezet munkájába kapcsolódtak be.

David és Christine Kramer

Adjunk hálát Istennek, *hogy ilyen szeretettel gondoskodott a Kramer családról. Áldja meg a benicarlói gyülekezetben végzett szolgálatukat.*

Azahar, a híres spanyol partszakasz
Valencia és Tarragona között terül el. A magyarul Narancsvirág-partnak nevezett területen hatalmas narancsfaligetek találhatók. A narancsültetvények, amelyeket eredetileg még a mórok telepítettek, a vidék fő exporttermékét adják. Áprilisban a levegőt betölti a narancsvirág édes illata, a házak teraszai és ablakai pedig sárgán virítanak a rájuk rakódott virágportól.

Banglades-Németország:

A gondviselő Isten

Egy család két világ határán.

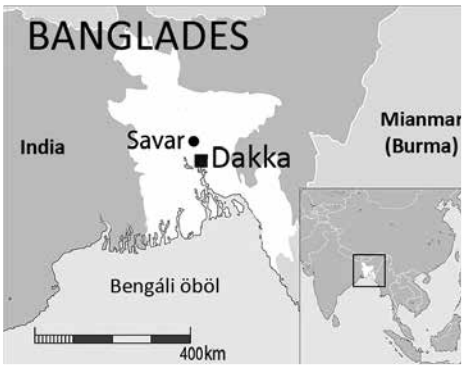

A kontraszt aligha lehetne nagyobb. Míg Németország a világ legtehetősebb államai közé tartozik, addig Banglades a Föld egyik legszegényebb országa. Waldemar kellő alázattal és tisztelettel von mérleget, hiszen mindkét országot alaposan ismeri.

Waldemar Lies 15 évet töltött családjával Bangladesben. Miután befejezte tanulmányait a Liebenzelli Misszió Teológiáján, feleségével, Olgával 1998-ban utazott ki első alkalommal a kis dél-ázsiai országba. Először a bangla nyelvet tanulták, és az ottani kultúrával ismerkedtek, majd Waldemar a távoktatással működő bibliaiskolában tanított. Később őt bízták meg a bangladesi missziós csapat vezetésével.

2013 júliusa óta a Lies család ismét Németországban él. Pforzheim közelében laknak, és igyekeznek visszailleszkedni régi hazájuk hétköznapjaiba. Ez különösen a három gyermeknek jelent nagy kihívást: a két idősebbik Bangladesben született, és néhány rövid, németországi tartózkodástól eltekintve életük nagyobb részét Ázsiában töltötték. Waldemarra, aki jelenleg utazószolgálatát végzi, nemsokára új feladatkör vár: a jövőben bevándorlók között dolgozik majd Németországban.

Az ázsiai és a nyugati gondolkodás közti különbség különösen nagy hatást gyakorolt rá. Míg nyugati, individualista társadalmunkban inkább a lineáris gondolkodást és a tiszta dogmákat részesítjük előnyben, addig a közösségi társadalmakban – tehát a legtöbb ázsiai országban, így Bangladesben is – az egymás közötti kapcsolatrendszerek kerülnek előtérbe.

A világosan megfogalmazott hitelvekkel ellentétben az emberi kapcsolatok dinamikusak, alakulásukat nem lehet előre kiszámítani, és olykor feszültséget is hordoznak magukban. Ezt nem mindenki hajlandó tudomásul venni. Waldemar teljes meggyőződéssel vallja: az Istenbe vetett hit elsősorban nem azt jelenti, hogy valaki mereven ragaszkodik hitelveihez, hanem azt, hogy élő kapcsolatot ápol Istennel.

Ennek kivételes példáját egy bangladesi férfi életében láthatta, akit Anondonak hívnak, és vándorprédikátorként szolgál hazájában. Fiatal korában ismerte meg Jézus Krisztust. Akkor döntötte el, hogy követi a Biblia Istenét. Abban az időben csupán a saját nevét tudta leírni. Magától megtanult írni és olvasni, majd elkezdte tanulmányozni a Bibliát. Mivel Bangladesben kevés a képzett lelkipásztor, Anondot nemsokára már meghívták Igét hirdetni az egyik keresztyén gyülekezetbe, amely az elsők közt alakult. Anondo korábban riksásként dolgozott, hogy eltartsa magát, feleségét és három gyermeküket. Az idő tájt hallott Müller Györgyről és a 19. századi Anglia árvái közt végzett szolgálatáról. Az „árvák atyjának" élete megerősítette őt abban, hogy bátran rábízhatja magát Istenre, aki ma is ugyanúgy kijelenti magát, mint több ezer évvel ezelőtt. Miközben egyre több helyre hívták a különböző keresztyén felekezetek, hogy alkalmaikon hirdesse Isten Igéjét, úgy döntött, eladja riksáját, az egyetlen eszközt, amelynek segítségével egy kis bevételhez juthatott. Ezzel feladta létbiztonságát, és szilárdan hitte, hogy Isten mindennel ellátja őt és családját, amire szükségük van.

Ennek idestova több mint három évtizede, ám Anondo szüntelenül Isten megtapasztalt gondviseléséről beszél, és nem fogy ki a példákból. Azokban a hétköznapi dolgokban, amelyek nekünk, nyugati embereknek magától értetődőek, Anondo imameghallgatásokat lát. Megtanult imádkozni a mindennapi kenyérért. És újra meg újra minden, amire szükségük volt, időben megérkezett. Ráadásul két gyermekét még taníttatni is tudta, ami Bangladesben

Figyelmesen hallgatják az evangéliumot

ben igen sokba kerül, ezért csak igen kevés család engedheti meg magának.

De nem csak anyagiakban látta meg Anondo Isten gondoskodását. Többször megzsarolták már, mert vannak bűnözők, akik azt feltételezik, hogy mivel sok külföldit ismer, biztosan nagy pénzadományokhoz jut. Ám amikor az életére törtek, Anondo elképesztő nyugalommal viselkedett. Egyszer ezt mondta annak, aki pisztolyt szegezett rá:

– Ha most lelősz, azonnal a mennybe jutok.

Egész viselkedését áthatja a mély hála és a bizonyosság, hogy Isten gondoskodik róla. Miután egy adakozó, aki huzamosabb ideig támogatta őt, nem tudott több adományt küldeni, és Anondo Waldemarral imádkozott, nem arra kérte a misszionáriust, hogy imádkozzanak új támogatóért. Ehelyett hálát akart adni Istennek, aki annyi időn át gondoskodott róla a bőkezű adakozó által. Anondo életének alapja a Jézushoz fűződő bensőséges kapcsolata. Bár nem végzett teológiai tanulmányokat, rendkívül jól ismeri a Bibliát. Mindig sok időt szán az imádkozásra, és nagyon figyel Isten szavára. Ez létfontosságú mindenkinek, aki ebben a világban azt szeretné megvalósítani, ami Isten szíve vágya. Anondo gyakran érez például késztetést arra, hogy elmenjen egy bizonyos helyre, vagy imádkozzon egy bizonyos személyért. Isten pedig újra meg újra elképesztő módon munkálkodik általa!

Anondo ma már a hetvenes éveiben jár. Akárcsak régebben, ma is gyakran van úton, hogy hirdesse az evangéliumot. Ezekre az utakra felesége is elkíséri, ha teheti. Anondo különféle betegségektől szenved, és szív- meg gyomorpanaszai vannak. Minden ilyen körút imameghallgatás is egyben, hiszen mindig megkapja a szükséges erőt. Bár Isten nem hallgatta meg a saját gyógyulásáért mondott imádságait, Anondo nem kételkedik Istenben. Elfogadta és megbékélt a ténnyel, hogy nem kap teljes gyógyulást. Természetesen jó lenne ismét egészségesen élnie, de Pál apostolhoz hasonlóan megtanulta, hogy Isten ereje sokszor éppen az emberi gyengeségben lesz láthatóvá. Akárcsak Pál, ő sem perel Istennel, és aki csak találkozik vele, tapasztalja, hogy egész lénye sugárzik. A benne lévő békességet és szeretetet sem a betegség, sem a fájdalom nem tudja kioltani. Nem is lehetett volna találóbb nevet adni neki! Az Anondo név jelentése: öröm. Ezzel a mély örömmel másokat is megfertőz, és bizonyára nem csak Waldemar Lies számára lett ő a hit egyik példaképévé.

Waldemar Lies-szel Anna-Lena Blaich beszélgetett.

Anna-Lena Blaich 2005 és 2009 között a Liebenzelli Misszió teológiai fakultásán tanult, és hitoktatói képesítést szerzett. Jelenleg az esslingeni főiskola pedagógiai továbbképzésében vesz részt.

Waldemar és Olga Lies az egykori Szovjetunióban született és nőtt fel. Három gyermekük van. 1998-tól éltek Bangladesben. 2014-től Németországban szolgálnak tovább, bevándorlók között.

Waldemar és Olga Lies

Köszönjük meg az Úrnak *a Lies család bangladesi szolgálatát. Adjunk hálát Anondóért. Isten adjon neki továbbra is erőt az evangélium hirdetésére Bangladesben. A Lies családért, különösen két nagyobb gyermekükért könyörögjünk, hogy mielőbb be tudjanak illeszkedni Németországban. Áldja meg az Úr Waldemar bevándorlók között végzendő szolgálatát.*

Franciaország:

Isten nem ismer határokat

Magaly [mágáli] Marseille [márszej] közelében nőtt fel. Tizenegy éves korában történt valami, ami egész életére kihatott.

Édesanyját kórházba vitték. Kisöccse született … sérülten. Édesapja az anyuka és a gyermekklinika között ingázott. Magaly úgy érezte, magára maradt.

Bement a közeli templomba. Ott kiöntötte szívét Istennek; imádkozott az édesanyjáért meg a kisöccséért. Egyszerre úgy érezte, hogy vigaszra és szeretetre talált. Isten úgy figyelt rá, mint egy édesapa. Tudta, hogy ha Isten magához veszi kisöccsét, akkor nála jó helyen lesz. Két napra rá a kistestvére meghalt, de a kislány tudta, hogy mennyei Atyjánál van. Így helyezte Isten Magaly fiatal életét sziklaszilárd alapokra.

Amikor megkérdeztem Magalyt, kicsoda neki Isten, ezt mondta:

– Ő jóságos, mindenható és élő. Ő a szeretet. Ő a mi Atyánk. Meghallgat, megőriz, és segít a nehéz helyzetekben.

Magaly és a férje sok mindenben egészen gyakorlati módon tapasztalják meg Isten jelenlétét; például abban, hogy pénzükből mindig telt albérletre.

Seyi [széji] egy afrikai fiatalember, aki 1999 óta él Franciaországban. Úgy küldték ide. 17 évesen a családja nélkül kellett beilleszkednie, megtanulnia a nyelvet és iskolába járnia. Megcsinálta: sikeresen letette a francia érettségit, továbbtanult, dolgozott, és támogatta a családját. Most menedzsmentet szeretne tanulni. Gyülekezetünk megbízható munkatársa, ezért beválasztottuk a vezetőségbe. Sokféle helyzetben tapasztalta már meg Isten oltalmát. Így beszél róla:

– Isten minden mindenekben, és igazságos.

Amikor Istenről kérdezem Patrice-t [pátrisz], aki Kamerunból származik és 2005 óta jár a gyülekezetbe, itt, Alençonban [álönszon], így válaszol:

– Fontos, hogy sok ember felismerje: Isten végtelenül hatalmas, mindenható, ugyanakkor csupa szeretet. Ezt a szeretetet Fiában, Jézus Krisztusban mutatta meg, aki a mi bűneinkért halt meg a kereszten. Mindenki, aki hisz Jézusban, és megbánja a bűneit, elnyeri az örök életet.

A kezdetek

Huszonöt évvel ezelőtt Isten Franciaországba küldött, hogy segítsek felépíteni a traktátusmissziót. Sokféle lehetetlen helyzettel szembesültem, de Istennél nincs lehetetlen. Emlékszem még az első traktátusküldeményre, amelyet Németországban nyomtattak, ezért el kellett vámoltatni. A vámosok nem akarták elhinni, hogy azokat a jó kis írásokat ingyen osztogatjuk majd, ezért magas vámot állapítottak meg. Reggel 9-től 12-ig próbáltuk őket meggyőzni. Végül délután 2 órakor behívattak minket az igazgatóhoz. Ő kézbe vett egyet a traktátusok közül, és hangosan olvasta:

– Írta és szerkesztette: Guy Marchal [gí márssál]. Az ki?

Marchal úr csak ennyit mondott:

– Én.

Mire az igazgató:

– Engedjétek át a küldeményt!

Aztán jött a következő kérdés: Milyen lesz az anyag fogadtatása? De már az első alkalommal, amikor a traktátusból küldtünk egy mintapéldány minden evangéliumi gyülekezetnek (3600 címre), több mint 200 megrendelés érkezett. Egyesek azt kérdezték, hogy mennyit rendelhetnek. Százat, ezret, tízezret?! Én csak ámultam. Nagy mennyiségekben kellett tehát gondolkodnunk. Hamarosan a világ minden részéről érkeztek igények, ahol franciául beszélnek. Kanadában és Belgiumban elosztó állomásokat is felállíthattunk. Amikor aztán Pekingből is bejött egy rendelés, tényleg azt hittem, álmodom. De Isten egy Edmond nevű francia diákot használt arra, hogy a messzi Kínában munkálkodjon a franciául tanuló diákok között. Edmond a testvérétől kapta meg az egyik kis írást, melynek ez volt a címe: Ha személyesen megismerhetnéd Istent, érdekelne-e? Miután elolvasta, élő hitre jutott Jézus Krisztusban, és Pekingben csatlakozott egy diák-imakörhöz. Azért rendeltek tőlünk szórólapokat, hogy másoknak is megmutassák az utat Istenhez. A mai napig több millió evangéliumi traktátust osztottunk szét. Isten Igéjét sokan sokfelé hintették, ami sokak életébe hozott nagy áldást. Csak az örökkévalóságban látjuk majd meg, mi volt ezeknek az iratoknak a hatása. Isten nem ismer ha-

tárokat. Sokkal hatalmasabb, mint ahogyan képzelnénk.

Egy különleges élmény

2013. április 4-én Isten betöltötte régi vágyamat. Az angol Adoramus Kórus 75 énekessel és zenésszel csodaszép húsvéti hangversenyt adott Alençon legnagyobb székesegyházában. Minden Isten bűnbocsátó kegyelméről és a feltámadás erejéről beszélt. Isten külön ajándéka volt, hogy a város összes gyülekezete összefogott, és együtt hirdethettük Isten nagyságát és dicsőségét.

Isten leírhatatlan! Mindig új oldalát ismerhetjük meg, és sokkal hatalmasabb, mint gondolnánk.

Ruth Krause missziós nővér

2013 augusztusában meglátogathattam La Rochelle-t [lárosell], a híres kikötővárost Franciaország nyugati részén, ahonnan sok hugenotta menekült külföldre. Ezt a protestáns várost a francia kormány Richelieu [riseljő] alatt megostromolta és kiéheztette. Szilárdan elhatározták, hogy nem adják meg magukat. Ezt mondták:
– Mi meghalunk, de minden csepp vérünk Istent dicsőíti majd.
Amikor a népesség 25 000-ről 5000-re csökkent, mégis megnyitották a kapukat 1628 októberének a végén, és a katolikusok bevették a várost. Ma már csak egyetlen evangélikus templom tanúskodik a régi időkről.

Ruth Krause missziós nővért 1988-ban küldték ki Franciaországba, hogy Dijonban [dizson] felépítse a traktátusmissziót. 2000 óta Alençonban szolgál mint gyülekezeti munkatárs.

Ruth Krause

Kérjük Isten áldását *Ruth Krause és misszionáriustársai munkájára. Adjunk hálát, amiért már évek óta hangozhat az evangélium Franciaország-szerte. Az Úr adjon találékonyságot abban, hogyan szólíthatják meg a gyülekezetektől távol élő embereket.*

Közép-Ázsia:

Szerintem Isten...

Egy németországi hittanórán, a 9. osztályban hangzott el a következő kérdés:

– Szerinted milyen Isten?

Egy fiú ezt válaszolta:

– Amikor kicsi voltam, mindig azt gondoltam, Isten olyan, mint egy nagymama, aki rózsaszín köntösben, telefonnal a kezében ül egy felhőn.

De vajon mit gondolnak az emberek Közép-Ázsiában? Milyennek képzelik el Istent? Miben hisznek? Hogyan befolyásolja mindez hétköznapi életüket?

Isten … a Teremtő

Közép-Ázsiában az ázsiai népesség körében igen elterjedt az animizmus, melynek követői hisznek egy *Tengri* nevű teremtő istenben. Tengrit nagyon nagy

istennek képzelik, aki sokkal nagyobb, mint a legmagasabb hegyek. (A hatalmas *Khan-Tengri* hegy például 6995 méter magas.) Mindenható, és kezében tartja a természeti erőket. Ő az, aki a bő termést adja. Ezért ha sokáig nem esik eső, az emberek levágnak egy állatot, és ehhez a teremtő istenséghez könyörögnek. Tengri erőt és egészséget ajándékozhat az embernek, de mindezt el is veheti tőle. Az életet is ő adja, és ő is veszi el. Az emberek gondolkodása, egész élete e körül a pogány, teremtő istenség, Tengri körül forog. El sem tudják képzelni az életet nélküle.

Egy kérdés foglalkoztat: Vajon ugyanilyen központi helye van az én Uramnak és Teremtőmnek, Jézus Krisztusnak az én életemben? Ugyanígy áthatja-e a hétköznapjaimat? Ugyanilyen hatást gyakorolhat-e életem minden területére? Valóban Ő az életem Ura?

Isten … az Ige

„A szó elszáll…" – így kezdődik egyik jól ismert közmondásunk. Az egyik nap mondok valamit, de másnapra már el is felejtem. Rohanó világunkban az emberi szavak olyanok, mint a buborék: szétpukkannak és eloszlanak a levegőben.

Pedig a szavaknak van súlyuk. Ezt Közép-Ázsiában már régóta tudják. Sokan fordulnak segítségért sámánokhoz, lelki gyógyítókhoz, vagy az ún. *bábuskákhoz* (különleges nagymamákhoz), hogy a szükségben varázslás által kapjanak segítséget tőlük. Csak egy varázsszó, és a gyerek máris meggyógyul. Csak egy varázsige, és a hűtlen férj, máris visszacurikkol, és hűséges férjként él tovább házasságában. Csak egy gyors kártyavetés, és a fiatalember máris tudja, hogy a csinos lányka lesz-e a jövendőbelije.

Csak mellékesen jegyzem meg: Leírhatatlan és döbbenetes, hogy az okkult praktikák milyen szenvedéseket okoznak itt, Közép-Ázsiában! Különösen az átmeneti időszakokban, vagyis tavasszal és ősszel, amikor az időjárás borongós és hűvös, sokakat pszichés félelmek gyötörnek. A pszichiátriákon tömegével kezelnek olyan embereket, akik „szerencséjüket" sámánoknál keresték, és most nem tudnak az okkult terheltségtől szabadulni.

Engem most mégis más valami foglalkoztat: Errefelé az emberek a szavaktól várnak nagy dolgokat. Ha például mi azt képviseljük, hogy a mi Istenünk a mindenható Isten, akinél nincs lehetetlen, és aki ezt mondja: *„Kérjetek, és adatik nektek!"* (Máté 7,7), akkor az itteni embereknek magától értetődő, hogy amit kérnek, azt Ő meg is adja. Fel sem merül bennük, hogy nem adja meg. Megadja, mert megmondta.

Ha ez az Isten azt mondja, hogy *„minden gondotokat őreá vessétek, mert neki gondja van rátok!"* (1Péter 5,7), akkor valóban ráhagyom minden gondomat, mert ennek a jóságos Istennek van gondja rám. Elvégre ezt mondta.

Ha ez az Isten ezt mondja: *„Nekem adatott minden hatalom… menjetek el… és íme, én veletek vagyok minden napon, a világ végezetéig!"* (Máté 28,18–20.), akkor ez az Isten figyel rám, amikor az Ő nevében az evangéliumot hirdetem, hiszen megmondta.

Erre egy közép-ázsiai ezt mondaná: *Vagy van a te Istenednek hatalma, és akkor Őt választom, vagy nincs hatalma, és akkor egy másik istent keresek magamnak.* A hatalom kérdése dönt el mindent.

Felteszem a kérdést: Milyen nagy és milyen erős az én Istenem? És a te Istened, kedves Olvasó? Valóban Ő a legnagyobb? Valóban Ő a legerősebb?

A következő történettel szeretném bemutatni, mennyire konkrétan gondolkozott egy itteni kislány Istenről, és milyen komolyan vette, hogy ha a keresztyének Istene a legnagyobb, akkor segíteni fog. A történetet az egykori kislány mondta el nekem.

„8 vagy 9 éves lehettem, amikor a nővérem – aki keresztyén volt – sokat mesélt nekem Istenről. Azt mondta, Isten meghallgatja imáinkat. Bár az eszemmel értettem ezt, tapasztalni még soha nem tapasztaltam. De egyszer egy este azt gondoltam, kipróbálom. Életem első imádsága így hangzott: *Istenem, add, hogy holnap reggel 6:20-kor felébredjek!* Amikor másnap reggel kinyitottam a szememet, az óra pon-

tosan 6:20-at mutatott! Attól a pillanattól kezdve tudtam, hogy Isten tényleg létezik, és hallja imádságaimat."

Isten … a Bárány

Egy Közép-Ázsiában bevett szokás szerint jeles alkalmakkor, gyermekszüléskor, esküvőkor, halálesetnél, házavatón, betegség vagy szárazság idején levágnak egy bárányt. A család minden tagja meghatározott rend szerint sorba áll. Amikor a bárányt elvezetik mellettük, mindenki a bárány fejére teszi a kezét, és beismeri a bűneit. Azután a pogány Isten, Tengri áldását kérik. A bárányt ekkor levágják, és kifolyatják a vérét. A vérrel együtt, jelképesen eltávoznak a résztvevők vétkei, bűnei, minden rossz, gonosz dolog és minden betegség is. A pogány istenség pedig ismét biztosítja áldásait az embereknek.

Egyszer mi is részt vettünk egy ilyen alkalmon. Egy helybéli barátunk is jelen volt, aki keresztyén. Amikor levágták a bárányt, és folyt ki a vére, váratlanul elkezdett Jézusról beszélni. Hihetetlenül nagy hatással volt mindenkire! Ezt mondta:

– Van egy másik Bárány, aki valóban meg tudja bocsátani a bűnöket! Ő Isten Báránya! Jézusnak hívják. Sok évvel ezelőtt tényleg kiömlött a vére a Golgota hegyén. Ő ott és akkor az emberek bűneiért halt meg. Egyedül Ő tudja valóságosan megbocsátani a mi bűneinket, és csak Ő adhat áldást nekünk!

Sok közép-ázsiai keresztyén családban hagyománnyá vált, hogy amikor levágnak egy bárányt, mindig megemlékeznek Jézus váltsághaláláról.

Isten … a Vándor

Itt az emberek nemzedékek óta mesélnek egy bizonyos Vándorról. Sokféle formában bukkan fel: lehet például árva kisgyermek, öregember, koldus vagy hajléktalan. Ha egy család befogadja őt a házába, áldásban részesül.

Amikor a Vándor búcsút vesz a családtól, a családfő megrázza a vándor jobb kezét. Ha valóban ő a Vándor, a házigazda azt érzi, hogy a vendég tenyerének a közepe puha, mintha egy mélyedés lenne ott. Ez attól van, hogy azon a helyen nincs sem hús, sem csont – mint egy átszegezett kézen!

Errefelé tehát nem ok nélkül olyan vendégszeretők az emberek. Mindenki, aki befogad egy vendéget, azt reméli, hogy a Vándort fogadta be, ami áldást hoz a családnak. Ha mégsem ő az, akkor várják a következőt, egészen addig, amíg az igazi Vándor meg nem érkezik. Milyen mély vágy él mindenkiben, hogy végre találkozzon azzal az igazi Vándorral!

Mi, keresztyének tudjuk, hogy Jézusnak átszegezték a kezét. Nyilvánvaló, hogy Ő az a Vándor, akire az itteni emberek várnak, anélkül, hogy tudnának erről. Isten az Ő szeretete és bölcsessége által néphagyománnyá tette ezt a történetet Közép-Ázsiában, és ezzel csodálatos lehetőséget kínál nekünk: hidat építhetünk az emberekhez, és beszélhetünk nekik Jézusról. Kérem, imádkozzanak azért, hogy Isten megmutassa nekünk, kik azok, akik az igazi Vándort, Jézust akarják megismerni!

Isten … az Atya

Országunkat többnyire ázsiaiak lakják, akik egyfolytában értetlenkednek, amikor úgy beszélünk Istenről, mint szerető Atyáról. Ez is az emberi kapcsolatokkal magyarázható. Korábban teljesen elfogadott volt, hogy egy szülő soha nem ad puszit a gyerekeinek, és nem használ kedves, becéző szavakat. Azt az anyát, aki kisgyermekét a karjába vette, lustának tartották. Természetesen a nyugat hatására a fiatalabb nemzedék és a keresztyének ma már másként vélekednek erről. Változnak az idők – még Közép-Ázsiában is. Sokakban mély, olthatatlan vágy él az igazi szeretet után. Két itteni barátunk mondta a következőket:

– Akkor hoztuk meg a döntést, hogy keresztyének leszünk, amikor Istenről mint Atyáról hallottunk, aki feltétel nélkül szeret, kegyelmesen bánik velünk, és elfogad minket anélkül, hogy nekünk azért bármit is tennünk kellene.

A kisebbségben élő oroszok is vágynak jóságos apák után. Egy orosz asszony így beszélt erről:

– Nekem tulajdonképpen Isten az apám. Volt egy földi apám, de nem volt apa. Amikor hét éves voltam, fel akart engem akasztani. Már odahozta a kötelet is. Az anyám még éppen időben ért oda, hogy megakadályozza. De igazi anyám sem volt. Nem szeretett. Egészen kicsi koromtól kezdve segítenem kellett mindenben. Játszani nem nagyon játszhattam. Ha mégis játszottam, vagy csak öt percet késtem otthonról, megbüntetett. Són vagy borsón kellett térdepelnem. Az nagyon rossz volt. Aztán egy nap azt mondta, hogy nem hasonlítok sem rá, sem az apámra. Egy cigánykaraván dobott le az egyik kocsiról, ő pedig magához vett. Ez a mai napig nagyon fáj!

Aztán történt valami, amit sosem fogok elfelejteni. Tizenegy éves lehettem. Álmodtam valamit. Megyek végig az utcán. Felettem a gyönyörű, kék égbolt. Aztán felnézek, és megpillantom Isten arcát. Gyönyörűnek láttam. Úgy nézett rám, mint a legkedvesebb édesapa. Kedvesen, szeretettel. Attól kezdve biztos vagyok benne, hogy Isten a legjobb Atya. Mennyei Atyámmal mindent megbeszélek, és Ő mindig figyel rám. Teljesen megért. Főleg akkor érzem a közelségét, amikor reggelente, 6 óra körül rovom a köröket az üres stadionban. Ott egyedül vagyok, és senki nem zavar. A szabad ég alatt minden

gondomat megosztom vele. Mennyei Atyám nélkül már nem tudnék élni.

Mindebből látható, hogy Közép-Ázsiában nagyon sokféle kép él Istenről az emberekben, és ezért sokféle választ kapunk a kérdésre: milyen Isten. Mi, földi halandók soha nem tudjuk kikutatni és megismerni Őt teljes szélességében, magasságában és mélységében. A. W. Tozer egyik imádságával szeretném befejezni:

„Örökkévaló Atyánk, hozzád imádkozunk, akinek soha nincs vége, és hozzád, a szeretett, egyszülött Fiúhoz, aki öröktől fogva munkálkodsz. Dicsőítünk téged is, örökkévaló Lélek, aki a világ alapjainak felvettetése óta ugyanabban a dicsőségben élsz az Atyával és a Fiúval és szeretsz minket. Könyörgünk hozzád, tágítsd ki és tisztítsd meg a szívünket, hogy méltó lakása lehessen a te Lelkednek, hiszen te az őszinte, tiszta szívet minden templomnál jobban szereted."

Andreas és Christina. Három gyermekük van. 2006 óta szolgálnak Közép-Ázsiában. Gyülekezeti munkát végeznek, valamint az állami gondozásban felnőttekkel foglalkoznak.

Imádkozzunk *misszionárius testvéreinkért, hogy Isten védje és erősítse őket, amikor az okkultizmus kötelékeiben levő emberekkel foglalkoznak. Adjon az Úr szabadulásokat, új életre születő embereket!*

Malawi:

Akinek a szíve énekel

Yesu wabwino, Yesu wabwino, Yesu wabaino, wabwino kwa ine. (Az Isten jó. Az Isten jó. Az Isten jó. Isten jó hozzám.) Ez a néhány szó betölti a Csisomo Bibliaiskolai Központ konyháját. Kalombola lelkész énekli halkan, de szívből a jól ismert éneket, miközben a hallgatóknak főzi a kukoricakását.

– Ismeri ezt az éneket? – kérdezi.

Kalombola lelkész veje négy éve halt meg. Igen szorgalmas és sikeres építési vállalkozó volt. Nagyon jól gondoskodott feleségéről és három gyermekéről. Aztán egyszer csak súlyosan megbetegedett. Az egész olyan hirtelen jött. A kórházban már nem tudtak rajta segíteni. Meghalt. Az asszony elveszítette a férjét, a gyermekek az édesapjukat, az egész család a gondos eltartót. Mindenkiben ott zakatolt a kérdés: Most hogyan tovább?

Akkor Kalombola lelkészt megkérdezte a leánya, el tudná-e képzelni, hogy két unokát magához vegyen. Nála laknának, és a feleségével együtt gondoskodnának Happyről és Alefáról: biztosítanának nekik szállást, ennivalót, és taníttatnák őket.

A lelkész igent mondott. Persze aggódott is jócskán: Hogyan lesz az unokákkal? Hallgatnak-e majd rám? Tanulnak-e majd szorgalmasan? És lesz-e elég ennivalónk? Ha az a két gyerek annyit eszik, mint az édesanyjuk, akkor bajban leszünk! És kijönnek-e a mi három gyermekünkkel?

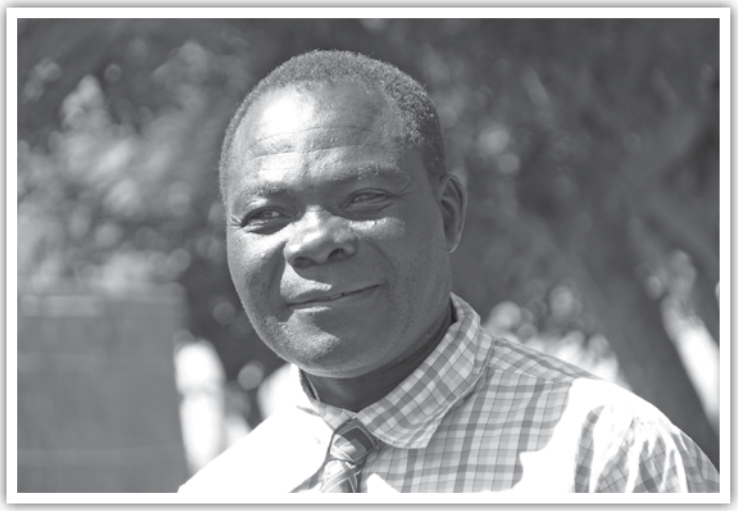

Kalombola lelkész

A két gyermek a nagyszülőkhöz költözött. Rajtuk kívül ott élt még három nagybátyjuk, akik közül a legfiatalabbik jó négy évvel volt fiatalabb Happynél; inkább kisöccs, mint nagybácsi.

Happy és Alefa immáron több mint négy éve él a lelkész házában, a Csisomo Bibliaiskolai Központban. Nagyon jól beilleszkedtek a családba. Jól megértik magukat

a gyerekekkel, szeretnek iskolába járni, és Csisomoban sok barátra leltek. Kalombola lányunokája a környék legudvariasabb gyereke. Na jó, a lelkésznek néha ki kell engednie a hangját, hogy rendet teremtsen… De Isten mindvégig gondoskodott róluk! Mindig volt mit enniük, pedig a két gyerek tud ám enni!

Kalombola lelkész ott áll a konyhában, megsimítja nagy pocakját, amelyen csak úgy feszül a nadrág. A pulóver is nagyon passzentosan áll rajta. Ismét felcsendül a kedves gyermekének: *Yesu wabwino. Yesu wabwino. Yesu wabwino. Wabwino kwa ine.*

A nagycsaládnak jól megy a sora. Életük alapja a jóságos Istenbe vetett bizalom. Még akkor is, ha nehézségek jönnek, ha a tolvaj megint elvisz egy-két tyúkocskát, a kecskék lelegelik a rizst, az unoka pedig annyit beszélget az osztálytársával, hogy a tanító újra bekéreti az „apukát”… A lelkész mégis a jóságos és gondoskodó Istenről énekel. És amikor nem ilyen visszafogottan, hanem lelkesen zeng a hangja, mindenkit magával ragad! Az öröm ott csillog a szemében, mert énekelhet az ő jó Istenének, dicsérheti Őt és táncolhat neki. És amikor énekel és táncol, úgy ragyog a szeme, hogy az ember azt hinné, látja a megdicsőült Jézust a trónon ülni.

Az Isten jó. Az Isten jó. Az Isten jó, Isten jó hozzám. Kalombola lelkész ezt az éneket énekli a szívéből. Újra meg újra. Mert Isten mindent jól cselekedett. Kedves Olvasó, be tudsz-e kapcsolódni az énekébe?

Házassági tanácsadásra vagy lelkigondozásra van szüksége?

Akkor foglaljon, kérem, helyet Kalombola lelkészék teraszán. Nincs hivatalos kiírás. Mégis jönnek az emberek a környékről. Azért jönnek szívesen, mert a lelkészházaspárból sugárzik az öröm és a békesség. Jönnek hozzájuk keresztyének és muzulmánok egyaránt, tanácsért, vagy azért, hogy az imádságukat kérjék.

Joachim és Mirjam Berger 2009 augusztusa óta él Malawiban. Két kislányuk van. A csicseva nyelvi tanulmányok után, 2011 augusztusában a Csisomo Központban kezdték meg szolgálatukat. Ők a felelősek az ott folyó képzésért, melynek során a helyi lelkészek teológiai tanulmányokat folytatnak, és kétkezi szakmát is tanulnak.

Joachim és Mirjam Berger

Imádkozzunk *a misszionárius családért, az Úr adjon nekik erőt és bölcsességet a szolgálathoz. Adjunk hálát Kalombola lelkészért, hűségéért. Adjon Isten neki továbbra is vidám, örömteli szívet – nehézségek közepette is.*

Németország – Kína:

Amikor eljött Isten ideje

Harmincöt éve még a kommunizmus jelentette az egyik legnagyobb gátat a misszió előtt. Ámulatba ejtő, ahogyan Isten az elmúlt évtizedekben ezt az erős bástyát is lerombolta, és ma már éppen az egykori kommunista országokban találunk növekvő gyülekezeteket.

150 év – sok erőfeszítés, kevés eredmény

Az újkori protestáns missziók az 1800-as évek elejétől kezdtek el Kínában működni. 1807-ben érkezett meg az ismert angol misszionárius, Robert Morrison Kuangcsou városába, amelyet ma Kanton néven ismerünk. Abban az időben ez volt az egyetlen település, ahová külföldiek is beléphettek. Miután – a politikai nyomásnak köszönhetően – Kínának egyre jobban nyitnia kellett a külföld felé, a misszionáriusok elözönlötték az országot. Kína a

protestáns világ legfontosabb missziós mezőjének számított. 1949-ben már 6400 evangéliumi keresztyén misszionárius működött ott. *(Magyar misszionáriusok is mentek Kínába: Kunos Jenő, Kunst Irén, Babos Sándor.)*

Ennek ellenére az élet Kínában egyáltalán nem volt könnyű. A lakosság ellenséges hozzáállása, természeti katasztrófák, éhínség, rablótámadások és polgárháborúk nehezítették a misszionáriusok munkáját. Az 1900 körül kitört boxerlázadás során körülbelül 200 misszionáriust és 32 ezer keresztyént öltek meg. Ráadásul az országban töltött hosszú idő és a nagy erőfeszítések ellenére csak igen szerény eredményeket értek el. 1949-ben körülbelül egymillió protestáns élt Kínában (és kb. három millió katolikus). Ez a lakosság 0,15 százalékát jelentette mindössze. 1000 kínaiból alig egy vagy két fő volt evangéliumi keresztyén.

Heidelbergi kínai gyülekezet

Kommunista hatalomátvétel

1949-ben a kommunisták vették át a hatalmat, és megpróbálták a gyülekezeteket a külföldi befolyás alól kivonni, és a kommunista pártba betagolni. Az állam minden szociális intézményt, gyermekotthont, iskolát és kórházat átvett, a misszionáriusokat pedig kiutasította az országból. A gyülekezeteknek be kellett magukat jegyeztetniük, és a különböző felekezeteket egyesítették. Az új „felekezet” új nevet is kapott: Hármas Önrendelkezés Hazafias Mozgalma. A név arra utal, hogy a gyülekezeteknek minden külső segítség nélkül kellett boldogulniuk: saját erőből kellett szerveződniük, anyagilag megerősödniük és terjeszkedniük. Ez utóbbi annyit jelentett, hogy csak az állam útmutatásai szerint és felügyelete alatt működhettek.

Sok keresztyén elfogadta ezt a korlátozást, és csatlakoztak egy regisztrált gyülekezethez. Mások házi gyülekezetekbe kezdtek járni. Az ún. „rizs-keresztyének”, akik korábban csak az anyagi juttatások miatt jártak templomba, természetesen elmaradtak. A milliós nagyvárosban, Sanghajban 1949 előtt körülbelül 200 nagyobb és kisebb gyülekezet működött. 1965-ben már csak négy gyülekezetet tartottak hivatalosan számon.

1966-ban, a „kulturális forradalom” idején Mao Cetung szétküldte fiatal forradalmi gárdájának tagjait, hogy teljesen szüntessék meg a fejlődés útjában álló három nagy akadályt: az imperializmust, a feudalizmust és a babonaságot (minden visszahúzó hagyományt). Ez utóbbi kategóriába sorolta a keresztyén hitet is. A templomi alkalmakat betiltották. A gyülekezetek és házi csoportok vezetőit bíróság elé állították, a hívőket munkatáborokba deportálták.

Isten csodája

1976-ban Mao meghalt. Ezt követően a kormányban a mérsékelt irányzat követői felléptek a radikális „Négyek” ellen. 1979-től Kína fokozatosan nyitott a nyugat felé. A Párt csökkentette az ellenőrzést, ismét zöld utat adott a kereskedelemnek meg a kisvállalkozásoknak, és engedélyezte a templomok megnyitását.

A nyolcvanas évek végén a hivatalos adatok már mintegy kétmillió hívőről szóltak. A házi csoportok is gyors növekedésnek indultak: becslések szerint számuk négy és nyolcmillió közé esik. Az üldözések után tíz évvel tehát majdnem tízszer annyi keresztyén volt az országban, mint 40 évvel korábban.

A fejlődés azóta is töretlen. A kormány legfrissebb adatai szerint a bejegyzett hívők száma 19 millió. A házi gyülekezetek tagjainak számát ennek háromszorosára becsülik. Ez azt jelenti, hogy napjainkban a keresztyének száma Kínában – óvatos, ill. optimista becslések szerint – 70 és 100 millió közé tehető. Ez az 1949-es adatoknak több mint az ötvenszerese. 1000 kínaiból ma már legalább 50 keresztyén.

Érdeklődő értelmiségiek

Ez a hihetetlen növekedés nagyon foglalkoztatja a kínaiakat, különösen is az értelmiségi réteget. Nemrégiben Kína több egyetemén is készítettek felméréseket. Arra a kérdésre, hogy hisz-e Jézusban, a megkérdezetteknek csupán egy vagy két százaléka felelt határozott igennel. Ám arra a kérdésre, hogy érdekli-e a keresztyénség, a megkérdezetteknek már a fele válaszolt igennel. Ehhez a pozitív megítéléshez nagyban hozzájárultak azok a keresztyén csoportok, amelyek önzetlenül segédkeztek a 2008-as pusztító szecsuáni földrengés után.*

** Az adatokat egy 2013-as szakkonferencia előadásaiból vettük.*

Ezt a jelenséget azokban a Németországban működő kínai bibliakörökben is érzékelik, amelyeket Interkulturális Csoportunk munkatársai pásztorolnak. Ezekre a bibliatanulmányozó alkalmakra olyan emberek is elkezdtek járni, akik még életükben nem vették kezükbe a Bibliát. Odahaza, Kínában ateista nevelésben részesültek, és meg akarják tudni, hogy a Jézusban való hit valóban csupán csak egy illúzió-e. Sok kérdést tesznek fel. Készek arra, hogy tanuljanak. De mindenekelőtt azt hallgatják nagy figyelemmel, amikor idősebb keresztyén honfitársaik az életükről beszélnek.

Isten személyes megtapasztalása

Így történt egy bibliaóra után, hogy egy fiatal cserediák, aki csupán hat hónapra érkezett Tübingenbe, megkért, hogy imádkozzam vele, mert meg akar térni. Kérése nagyon meglepett, hiszen még nem is beszéltünk arról, hogyan adhatja át az ember életét Jézusnak. Megkérdeztem, hogyan jutott erre a döntésre. Elmondta, hogy szülei Kínában egy házi gyülekezet tagjai. Néhányszor már elvitték magukkal az istentiszteletre, de soha nem gyakoroltak rá nyomást. Még sok mindenben nem látott világosan, de Németországban értette meg egyértelműen, hogy Isten hívja őt. Ezért akart azon az estén Jézus mellett dönteni. Őszintén, a saját szavaival imádkozott. Szeretett volna bemerítkezni is, de arra már nem volt idő. Azóta már otthon van, és megírta, hogy megkeresztelkedett.

Egy tudós hölgy, aki Kínában szerezte meg doktori fokozatát, és kutatni jött Németországba, bejelentette, hogy szeretne a freiburgi kínai gyülekezetben megkeresztelkedni. Elmondta, hogy bár már Kínában is érdeklődött a keresztyénség iránt, soha nem vett részt keresztyén alkalmon. Freiburgban viszont bekerült egy olyan közösségbe, melynek tagjai odafigyelnek egymásra, és megismert egy olyan Istent, aki személyesen vele is törődik. Ezért akart megkeresztelkedni, mielőtt hazatért volna a férjéhez és a gyermekéhez. Döntésében férje is támogatta.

Mi csak csodálkozunk. Ott arathatunk, ahol mások – sok fáradsággal – vetettek, és ahol Isten a növekedést adta. Ilyen az Isten. Arra hív bennünket, hogy hűségesen vessük a magot. Gyakran semmi eredményt nem látunk. Ám amikor eljön Isten ideje, az, amit Ő tesz, felülmúlja a képzeletet. Isten ma is nagy dolgokat cselekszik. Köszönjük, ha imádkoznak értünk, hogy hálával és felelősséggel végezzük ezt a munkát.

A liebenzelli misszionáriusok 1900 és 1950 között Kínában, 1956 és 2010 között Tajvanon szolgáltak. 2007 óta egy másik szervezettel karöltve a délnémetországi kínaiak között tevékenykednek.
A Liebenzelli Misszió Németországi Interkulturális Csoportjából a következő munkatársak dolgoznak kínaiak közt: Daniel és Gabi Frey Frankfurtban és Darmstadtban; Luise Meier Nürnbergben; Siegfried és Marianne Ulmer Tübingenben és Reutlingenben; Klaus-Dieter (csoportvezető) és Erika Volz Karlsruheban, Pforzheimban, Freiburgban és Konstanzban.

Hálás szívvel emlékezhetünk meg arról, hogy Kínában magyar misszionáriusok is szolgáltak:
Babos Sándor 1903–1947-ig, Kunst Irén 1904–1934-ig, Kunos Jenő 1939–1947-ig.

Ilyen az Isten! Arra hív minket, hogy hűségesen végezzük a vetés és aratás munkáját. A növekedést Ő adja. Mi csak ámulva szemléljük ezt a csodát.

Siegfried és Marianne Ulmer 1979 és 2010 között Tajvanon szolgált. Gyülekezeteket alapítottak és a Yu-Shan Bibliaiskolában tanítottak. 2011 óta Baden-Württembergben segítik a kínai gyülekezetek munkáját.

Siegfried és Marianne Ulmer

Valóban csodálatos az, amit Isten az elmúlt évtizedekben cselekedett Kínában; hogy az üldöztetések alatt a keresztyének nemhogy elcsüggedtek volna, hanem tovább mondták az örömhírt a környezetükben. Imádkozzunk azért, hogy a gyülekezetek felelős vezetői elmélyíthessék bibliai ismereteiket, és hűségesen taníthassák, vezethessék a rájuk bízottakat. Adjunk hálát a Németországban tanuló és hitre jutott kínai egyetemistákért, hogy hazájukba visszatérve szolgálják az Úr ügyét. Németországban több misszionárius is szolgál kínaiak között. Adjon Isten megtéréseket!

Ausztria:

Hogyan feszegeti Isten a korlátainkat?

Amikor 2005-ben Thorstennel elhatároztuk, hogy szorosabbra fűzzük kapcsolatunkat, mindketten világosan tudtuk, külmisszióba készülünk. Ennek ellenére meglehetősen aggódtam: hogyan tudok majd vadidegen emberek között, egy idegen kultúrában élni?

A jövőbeni kép, hogy egy távoli országban egyedül maradok, amíg a férjem az őserdőben élő törzseket látogatja, vagy még távolabbra szólítja a szolgálat, nagyon elgondolkodtatott. De az vigasztalt, hogy addig még sok idő telik el, és az időt Isten biztosan arra használja majd, hogy elvegye a félelmeimet. Egyben biztosak voltunk: teljes gőzzel akarjuk Jézust szolgálni, és hisszük, hogy mindent akadályt elvesz az útból.

Ausztria hagyományosan katolikus ország. A lutheri reformáció ennek ellenére egészen korán nagy hatással volt a népesség minden rétegére, és az egyháztörténészek szerint a lakosság 80–95%-a protestáns lett. Ma a 8,2 millió osztrák 64%-a katolikus. A protestánsok (evangélikusok és reformátusok) száma még a 4 százalékot sem éri el.

Eközben a misszió vezetőségével sokat beszélgettünk, és gyakran felmerült Ausztria is mint missziós terület. De mit lehet ott csinálni? Ismertem jól az osztrák helyzetet, hiszen Ausztria a szülőhazám. Azt gondoltam, ott csakis olyasvalaki próbálkozzon, aki egy lelki szuperhős. Minden Ausztria ellen szólt. Ám amikor egy alkalommal ismét leültünk beszélgetni, megint csak Ausztriára terelődött a szó. És akkor mintha lehullt volna a hályog

Schladmingeni ifjúsági nap

Aztán szinte egy szempillantás alatt már liebenzelli képzésünk utolsó évében jártunk, és sürgetővé vált a válasz a kérdésre: hol lesz szolgálati helyünk. Isten nyilván kivárja a legeslegutolsó pillanatot, és akkor lerendezi a félelmeimet – én legalább is így gondoltam. Hát nem ez a kézenfekvő? Azért kell megszabadítania a félelemtől, hogy jobban tudjuk szolgálni Őt. – Ő azonban nem így gondolta.

De hát mit akar Isten? Azt, hogy egyszerűen győzzem le a félelmeimet, vállaljam a „kockázatot", és mindennek ellenére induljak el? Abban az állapotomban azonban képtelen voltam őszintén igent mondani a külmisszióra, és nem akartam fél szívvel sem rábólintani valamire, amire közös jövőnket akartuk építeni. Olyan mélyre kerültem, hogy Istent, a férjemet és a missziót már csak akadálynak láttam. Kemény időszakot éltem át!

a szemünkről! Isten megláttatta velünk, hogy micsoda lehetőségek rejlenek abban az országban. Pár napon belül már a szívünk Ausztriáért dobogott.

Elkapott minket a hév, és már egészen biztosan tudtuk: Ausztriába akarunk menni! Megbízatásunk így szólt: keresztyén ifjúsági munka megalapítása. Tisztában voltunk azzal, hogy kemény, húzós évekre kell felkészülnünk, hiszen szinte mindent a nulláról kell kezdeni. Nem lesz könnyű dolgunk – gondoltuk. Isten azonban már jóval korábban, mint sejtettük volna, elkezdte szövögetni a szálakat. Másfél hónappal szolgálatba lépésünk után már beindíthattunk egy tinikört és egy házi bibliakört – olyan résztvevőkkel, akikben Isten már egy ideje munkálkodott. Igen, Isten ilyen meglepően és meghökkentően más!

Immáron két éve vagyunk Ausztriában, és Isten egyre csak feszegeti azokat a korlátokat, amelyek kö-

zött mi gondolkodunk és tervezgetünk. Ehhez hol nehézségeket, hol olyan lehetőségeket használ, amilyenekről álmodni sem mertünk volna. Isten teljesen más, és teljesen másképpen cselekszik, mint ahogyan azt mi várnánk! Egy azonban biztos: mindig megmarad az Ő hűsége!

Thorsten és Ines Lober 2011 óta szolgál az ausztriai Pinzgauban. Feladatuk az ifjúsági munka és a gyülekezetépítés.

Thorsten és Ines Lober

Adjunk hálát, *hogy Isten elhívta a Lober házaspárt Ausztriába misszionáriusnak. Köszönjük meg Istennek, hogy ebben az országban is szabadon lehet hirdetni az evangéliumot, adjon nyitott szíveket az örömhír befogadására.*

Zambia:

Csipimpi, az esőcsináló

Hogyan jellemezné a kedves Olvasó Istent? Nekem egy ének segít ebben. Állandóan a híres keresztyén popzenész, Tobi Wörner egyik dalát dúdolom, melynek címe: Te vagy az.

Én nem tudnám ilyen találóan jellemezni Istent. Valóban Ő az, aki örömet és hazát ad nekem, aki boldoggá tesz és megbocsátja a bűneimet, aki békességgel ajándékoz meg, mindig megtartja a szavát, eláraszt szeretetével... és még sorolhatnám…

Hazát keres a lelkem, örömet a szívem,
néha mintha rálelnék, aztán elveszítem.
Vágyom a békét, törekszem rá nagyon.
De bárhol is keressek, mindig rád találok.

Te adsz örömöt, te adsz nekem hazát,
te adod a békét, és te vagy, ki megbocsát.
Te teszel boldoggá, benned nem csalódom,
Te vagy az én szerető, hűséges Királyom.

A lelkemben, itt benn, csak a jót teszed,
gyógyítasz engem, mint gyógyír a sebet.
És megkeresel, ha önmagamban belül eltévedek…

Vajon a zambiaiak is így írnák le Istent? Vagy egészen máshogyan? Erről szeretnék néhány gondolatot megosztani Önökkel.

Kicsoda Isten a zambiaiaknak?

Lesa musuma inshita shonse. Insita shonse Lesa Musuma. (Isten jó minden időben. Minden időben jó az Isten.) Ezt a két rövid mondatot gyakran elmondjuk a vasárnapi iskolában vagy az istentiszteleten. Fontos, hogy ez a tény belénk ivódjon, mert mindig jönnek időszakok, amikor azt gondoljuk, Isten elfeledkezett rólunk. Ezzel a zambiaiak is így vannak. Ha azonban észben tartjuk, hogy Isten jó, és mindennel a javunkat munkálja, akkor mindig megújul bennünk a reménység.

A Lamba törzs istenképei

Sok időt töltöttem a Lamba törzsben. A lambák egyetlen Isten létezésében hisznek. Isten neve *Lesa*. Jelentése: *Az, aki eljön az emberekhez*. Szerintem ez igazán szép elnevezése Istennek.

Van azonban egy másik elnevezés is: *Shakapanga*, vagyis *Teremtő*. A lambák hite szerint Ő teremtette az eget és a földet, ám úgy gondolják, hogy Isten mindig haragos. Viszont azok, akik meghalnak, Istenhez mennek, hogy vele éljenek tovább. Ezért amikor az emberek imádkoznak, közvetlenül nem Istenhez imádkoznak, hanem azokhoz, akik már meghaltak. Imádságuk tehát valahogy így kezdődik: *Te, aki Istenhez távoztál az égbe, kérd meg Istent, hogy segítsen nekünk!"*

A lambák még azt is gondolják, hogy az ősök olyan lelkek, akik különleges kapcsolatban állnak a törzsi nemzetséggel. Hisznek abban, hogy ha valaki meghal, továbbra is a családhoz tartozik, és ha valami probléma adódik, az ő véleményét is ki lehet kérni. Tehát továbbra is családtagként kezelik, aki bár meghalt, Istennél tovább él. Ezért ha a lambáknak bármire szükségük van, megkérhetik elhalt rokonaikat, hogy közvetítsék kéréseiket Istennek. Isten pedig teljesíti majd a kérésüket. A lambák hisznek a túlvilági életben. A holtak Istennel élnek tovább az égben. Az élők pedig a halottak által tartják a kapcsolatot Istennel.

Vasárnapi iskolások a templom előtt

Még azok a lambák is, akik határozottan keresztyéneknek vallják magukat, ők is folyton keverik a keresztyén hitet az animizmus egyes elképzeléseivel, többek között a lélekvándorlással. Ezért nekünk, misszionáriusoknak óriási feladat úgy bemutatni és közel hozni a Bibliát Istenét, hogy az emberek ne térjenek vissza ismét a régi, megszokott gondolkodás- és viselkedésmintákhoz. Ugyanakkor állandóan figyelnünk kell a kulturális háttérre, mert csak így érthetjük meg, hogy a Bibliát honnan közelítsük meg, és hogyan magyarázzuk nekik.

Kasabila lelkész nős. Nyolc gyermeke közül négyen Nabvaljában élnek. Fiwale Hillben járt bibliaiskolába. Családjával 2013. június óta szolgál Nabvaljában. Jézus Én vagyok mondásaival próbálja átadni, mit jelent neki Isten:

1. *„Én vagyok az élet kenyere”* (János 6,35).
   Jézus nem a gyomor kenyere, hanem a léleké. Ő tud igazi életet adni.
2. *„Én vagyok a világ világossága”* (János 8,12).
   Azok, akik Jézust követik, nem fognak sötétségben járni, mert Ő megvilágítja az egész világot.
3. *„Én vagyok az ajtó”* (János 10,7).
   Az, aki elfogadja Jézust a megmentőjének, örök életet nyer (János 10,9).
4. *„Én vagyok a jó pásztor”* (János 10,11).
   Gondoskodik az Övéiről, és nem árt nekik, mint ahogyan a rablók teszik.
5. *„Én vagyok a feltámadás”* (János 11,25).
   Jézusnak van hatalma élet és halál felett.
6. *„Én vagyok az út, az igazság és az élet”* (János 14,6).
   Jézus az egyedüli út Istenhez.
7. *„Én vagyok az igazi szőlőtő”* (János 15,1)
   Jézus megbízható – ha nem bízol benne, nem tudsz gyümölcsöt teremni.

Végül is ki adja az esőt?

A fentieket jól példázza az esőről alkotott elképzelésük. A Lamba törzs területén mindig is nagy szerepet játszott az eső, és ez ma sincs másként. Ha az eső túl későn érkezik, az emberek elkezdenek aggodalmaskodni, hogy nem lesz mit enniük, mert közeleg az éhínség. Olyankor sokan elmennek Csipimpihez, az esőistenhez. Csipimpiről azt beszélik, hogy csak egy élő fej, amelynek nincs teste. Kasabila lelkésszel beszélgetek erről, aki a helyi munkatársunk. Ő a lelkész a Nabvalja-völgyben. Nagyon jól ismeri a Lamba törzs hagyományos istenképeit.

– Hogy lehet az, hogy a lambák esőistenének nincs teste? Egy fej nem létezhet önmagában!

Be kell vallanom, ez az egész számomra teljesen valószerűtlen és hihetetlen.

Kasabila lelkész elmagyarázza, hogy a lambák szerint van valaki, aki táplálja Csipimpit, és a gondját viseli.

– De még a gondozója sem láthatja. Egyszer valaki szerette volna látni, és vakon tért vissza. Vannak, akik azt mondják, hogy a fej Keresztelő János feje.

Ebből is világosan kitűnik, hogy miként keveredik a természetvallás bibliai tartalmakkal vagy személyekkel.

– Az embereknek ajándékokat kell magukkal vinniük – folytatja Kasabila lelkész. – Azokat áldozatként mutatják be Csipimpinek, aki az ajándék átadása után azonnal meghozza az esőt.

Miközben Kasabila lelkész mindezt elmeséli, nagy szemeket meresztek rá. Tehát a lambák hite szerint Csipimpi az egyetlen isten, akinek az eső engedelmeskedik. Megkérdezem tőle:

– Keresztyénként még mindig hisz ebben? Vagy most már a mi Istenünkhöz imádkozik esőért?

– Természetesen a mi Istenünkhöz imádkozom esőért – válaszolja. – Sőt, amióta a törzsfőnök is keresztyén lett, nem engedi, hogy az emberek Csipimpihez menjenek. Ám Csipimpi még sokak szemében élő valóság. Néha azt mondják, hogy elmegy, és akkor nagy vihar támad. Akkor mindenki azt hiszi, hogy Csipimpi Kongóba távozott, de egy nagy szélben mindig újra visszatér. Erről az itteniek meg vannak győződve.

Amikor az istenképek változnak

Kasabila lelkész is ebben a hagyományban nőtt fel. Így számol be arról, hogy mi változtatta meg az istenképét.

– Mielőtt keresztyén lettem, én is a zambiai hagyományos vallásban nevelkedtem. Az volt a lényeg, hogy valamit nézzek, és imádkozzam ahhoz a valamihez. Utána pedig vártam, hogy attól

a valamitől kapok valami jót. Ezért aztán amikor valaki sikert ért el, a mögött nem Istent láttam, hanem mindig valami mást. Abban is hittem, hogy a halottak szellemekké változnak, és kóborolnak. Ezért nagyon féltem. Éjszaka nem mertem kimenni a szabadba. Mindez azt mutatja, hogy akkor még nem ismertem a mindenható Istent.

Ma már úgy ismerem Istent, mind a menny és a föld Teremtőjét, Ábrahám, Izsák és Jákob Istenét. Ő a mi Megmentőnk. Szereti az emberiséget. Örül, ha magához fogadhat. Ő a mi erősségünk és bizodalmunk. Fia által kapcsolatban lehetek vele és beszélhetek hozzá. Jézus az én Közbenjáróm. Most már csak az egyetlen, szuverén Istenre figyelek.

Isabell Gäckle 2011 január elején utazott ki Zambiába. A bemba nyelvtanfolyam után gyermekek és fiatalok között dolgozott, valamint ápolónőként szolgált Nabvaljában; 2013 decembere óta szolgálati szabadságát tölti Németországban.

Isabell Gäckle

***Imádkozzunk** a lamba törzsért, az ott folyó evangélizáló munkáért, hogy sokan igaz istenismeretre és élő hitre jussanak. Isten áldja meg közöttük Kasabila lelkész szolgálatát.*

Tanzánia:

Istenben bízva

Egy tanzániai iskola nagy tornacsarnokában ülünk. Ma van a tizenkettedikesek nagy napja: az ünnepélyes búcsúztató. A mi fiunk, Joel is ott van a végzősök között. Mindent gyönyörűen feldíszítettek. Az utolsó évesek hosszú talárban, talársapkával a fejükön fenn ülnek a színpadon. Az iskola vezetője ünnepélyesen megnyitja a ceremóniát.

Mindannyian izzadunk a hullámlemezből készült, átforrósodott fémtető alatt, de ez most nem számít. Ki akarjuk élvezni a különleges pillanatokat. A végén 4 díszoklevél is átadásra kerül: keresztyén életvitelért, közösségi munkáért, a sport területén és a tanulásban elért eredményekért. Az iskola vezetője előre hívja Joelt is, átadja neki az oklevelet az iskolában nyújtott teljesítményéért és átöleli.

Megindító, amit mond:

– Joel, neked a tanulás nem ment mindig könnyen, mert több időt kellett szentelned rá, mint a többieknek. De te mindig kész voltál erre, és amikor kérdések merültek fel benned, bejöttél hozzám az irodába. Amikor arra volt szükséged, akkor másoktól kértél segítséget. Jól és kitartóan küzdöttél!

Szememet elfutotta a könny. Felejthetetlen pillanatok voltak ezek nekünk, családtagoknak.

Még jól emlékszem arra, amikor Joel és én Dodomában a konyhaasztalnál ültünk, és a helyesírási szabályokkal küszködtünk. Az egész olyan reménytelennek látszott. Miután Dodomába költöztünk, Joelnek az első évben négy különböző tanító nénije volt. Mindegyik úgy vélte, jobban menne minden, ha többet gyakorolnánk. Bizony, az első négy év nem volt könnyű!

Ezután új igazgatót kaptunk, akinek a felesége, Davina fejlesztő pedagógusként dolgozott. Miután Joellel különböző gyakorlatokat csináltatott, kiderült, hogy kisfiunk diszlexiás, azaz olvasás-zavara van. Davina, együttműködve az iskolával, sokat dolgozott Joellel. Mivel a szomszédban lakott, a fiam biciklivel tudott közlekedni. Nagyon szívesen járt ezekre a különórákra, mert Davina nagyon érdekes foglalkozásokat tartott.

Mivel Dodomában nem volt megfelelő felsőbb iskola, hetedik osztály után Joel Dar es-Salaamba került, bentlakásos iskolába. Itt is dolgozott fejlesztő pedagógus. De a többi tanár is nagyon segítőkészen viszonyult Joelhez az elmúlt hat évben. Mindenben maximálisan támogatták. Elérték azt is, hogy – a cambridge-i vizsgabizottság jóváhagyásával – a vizsgáknál mindig lehessen valaki mellette, aki a hosszú szövegeket felolvassa neki, és amikor az írását nem lehet jól olvasni, akkor helyesen leírja helyette az adott szöveget, mielőtt a vizsgalapot visszaküldik Angliába. A záróvizsgája is nagyon jól sikerült. Isten mindig kirendelte nekünk a megfelelő segítőket. Ő valóban gondoskodik az Övéiről. Mi csak ámulni tudunk ezen, és dicsérhetjük Őt!

Ám amikor egy évre Németországba küldtük Joelt, és közeledett elutazása napja, bennem kétségek támadtak. Valóban jó döntés Joelt egyedül Németországba küldeni, miközben mi továbbra is Tanzániában maradunk? Joel arra készült, hogy egy évet töltsön Korntalban, a keresztyén ifjúsági központban, ahol a társadalmi beilleszkedésben, pályaválasztásban, a lelki növekedésben segítik a résztvevőket. Valamennyire megnyugtatott a tudat, hogy legidősebb lányunk, Jessica is ott lesz vele. Mégis elfogott az aggodalmaskodás és a félelem.

Egy este, amikor ezekről a nehézségekről beszéltem Istennek, ezt mondta nekem: *Az elmúlt években mindig gondoskodtam arról, hogy Joel mellett megfelelő segítők álljanak. Nem gondolod, hogy ezt Németországban is meg tudom tenni?* Csak azt tudtam felelni: *De igen, Atyám. Most is hittel rád bízom a fiamat. Te jobban tudsz gondoskodni róla, mint én. Köszönöm, hogy Atyánk vagy!*

„Várjad az Urat, légy erős,
bátorodjék szíved,
várjad az Urat!”
(Zsoltárok 27,14).

A Nuru-műhely

Itt, Tanzániában nem minden gyermeknek adatik meg a lehetőség, hogy iskolába járjon. Nálunk, a Nuru-műhelyben – amelyet testi fogyatékkal élőknek alakítottunk ki – 10 munkatárs dolgozik, akik közül hatan siketek. Berris és Juliett rövid idővel ezelőtt még egyáltalán nem tudott másokkal kommunikálni, mert nem ismerték a jelbeszédet.

Most azonban minden hétfőn és pénteken jön egy tanár, és tanítja őket. Juliett az írástanulással is nagyon jól halad. Amikor szünetet tartanak, már ő feliratozza a vevőknek a kenyeres zacskókat. Azzal, hogy megtanulnak sütni, főzni, ékszereket és dekorációkat készíteni, gondozottaink csekély jövedelemre tesznek szert, és így nem kell az utcán koldulniuk.

Markus és Emmi Riegert. Négy gyermekük van.. Markus 1997 óta pilótaként vett részt a Missziós Repülő Szolgálatban (MAF), a Liebenzelli Misszió kiküldetésében, 2009 óta a misszionárius-gyerekek diákotthonában internátusi nevelők. Markus 2013 ősz óta 70%-ban a MAF munkatársa és 30%-ban a diákotthon gondnoka. Emmi a Nuru-központban dolgozik mozgássérültekkel.

Markus és Emmi Riegert

Kérjük Urunk védelmét és áldását *Markus repülő útjain. Adjunk hálát a Missziós Repülő Szolgálatért, amely betegek szállításában, orvosi segítség nyújtásban fontos helyet tölt be különösen ott, ahol emberek nehezen hozzáférhető területeken élnek, ahol nincs más közlekedési lehetőség.*

Japán:

Isten és a hármas katasztrófa

San ten ichi ichi [szán ten icsi icsi], vagyis 3.11 (három pont egy egy). Így nevezik a japánok az ország újkori történetének legnagyobb katasztrófáját, amelynek márciusban volt a harmadik évfordulója.

A **földrengés** és a hatalmas **cunami** okozta pusztítás sokkoló képei világszerte megráztak mindenkit, és mélyen bevéződtek az emberek emlékezetébe. A **fukusimai nukleáris katasztrófa** pedig még most is gyakran szalagcím az újságokban. Az anyagi kár szinte mérhetetlen, de az emberi szenvedés még annál is hatalmasabb. Hogyan tudja Japán, a Távol-Kelet legnagyobb ipari nagyhatalma túltenni magát ezen a leírhatatlan méretű katasztrófán? Hogyan mennek tovább azok a százezrek, akiknek az élete gyökeresen megváltozott, és akik életük végéig fájdalmas emlékeket, mély bánatot hordoznak majd? Az ilyen és ehhez hasonló kérdések különösen is a nyugati embereket foglalkoztatják. A keresztyének pedig még azt a kérdést is felteszik, hogy mi lehet az ilyen rettenetes természeti csapások oka.

Vajon nyitottabbá vált-e Japán az evangéliumra?

Ezt a kérdést, amely szinte adja magát, németországi barátaink is sokszor feltették már nekünk. Különösen akkor, amikor annyian imádkoztak Japánért. Az itteni, japán nézőpontból viszont elhangozhat az ellenvetés: Ugyan miért kellene a japánoknak nyitottabbnak lenniük most, mint korábban? Hiszen azelőtt is sújtották már az országot természeti csapások: tájfunok, földrengések, cunamik, vulkánkitörések, de ott voltak a járványok és a háborúk is! És ne feledkezzünk meg Hirosimáról és Nagasakiról sem! Vagy talán most teljesen másképpen történt minden? Nem bizonyította-e Japán az 1995-ös kobei földrengés után is a világnak, hogy „talpra állási képessége" a katasztrófák nyomán egyre nő?

Azokat az országokat, amelyeknek a történelmét a keresztyénség jelenléte jellemzi, a hasonló, súlyos szerencsétlenségek valóban mindig felrázzák, és ébredést, megújulást eredményeznek. Ám ez Japánban nem így működik. Itt egy teljes nemzetre érvényes az, amit Pál az egyes emberről ír: *„A nem lelki ember pedig nem fogadja el az Isten Lelkének dolgait, mert ezeket bolondságnak tekinti, sőt megismerni sem képes: mert csak lelki módon lehet azokat megítélni"* (1Korinthus 2,14).

Nekünk, misszionáriusoknak ebből a tényből kell kiindulnunk. Isten beszédét úgy kell lefordítanunk nekik, hogy meg is értsék. Máskülönben ugyanolyan megmagyarázhatatlan valami marad, mint a korábbi nemzedékeknek az erdei visszhang, vagy a mennydörgés.

A lelki igazságok „fordítója" elsősorban maga a Szentlélek, de általa az Ő követei, így mi is azokká válhatunk. Ugyanakkor érzékeljük, hogy egy olyan országban, ahol minden természeti katasztrófára van fizikai magyarázat, és az emberi mulasztás okozta tragédiáknak mindig megkeresik a felelősét, egyre kisebb az érdeklődés a lelki igazságok iránt.

Miért engedi meg ezt Isten?

A „lenyugvó Nap" keresztyén országaiban azonnal ezt kérdezik az emberek. Itt, keleten viszont soha. Még a mi csapatunkban is volt olyan misszionárius, aki felettébb csodálkozott azon, hogy senki nem jött ezzel a kérdéssel, még az érintett személyek közül sem. És különben is: a nyolcmillió istenség közül vajon melyiket kellene kérdőre vonnunk? Ott, ahol Isten mint Teremtő és a természet Ura nem létezik, a természeti katasztrófákkal sem lehet összefüggésbe hozni.

Minden kultúrának megvan a maga elképzelése a természetfölötti és felfoghatatlan jelenségek eredetéről. Jól szemlélteti ezt az újszövetségi történet a lisztrai béna meggyógyításáról (ApCsel 14). Likaónia városainak lakói úgy tekintettek Pálra és Barnabásra mint két csodatévő istenre. Rendkívül fontos, hogy egy misszionárius ismerje az adott nép felfogását, gondolkodásmintáit, mert csak így tud segíteni – átvitt értelemben – a hallgatóknak ráállni az üzenetet sugárzó adó frekvenciájára.

Mi akadályozza a japánokat Isten felismerésében?

Japánban elsőre egyáltalán nem nyilvánvaló, hogy mit is gondolnak az emberek Istenről és a világról, a földi létről és a túlvilágról. Mivel a japán világnézet igen sokrétű, és az emberek kerülik az egyoldalú megközelítéseket, sok minden homályos és megmagyarázhatatlan.

Négy terület rajzolódik ki élesebben, amelyek az itteni világlátást alakítják, de az igaz istenismeret útjába komoly akadályokat gördítenek.

Egy sajátos teremtésmítosszal kevert sintoizmus

Ha valaki röviden jellemezni akarná Japán ősi vallását, azt mondhatná, hogy a sintoizmus tulajdonképpen egy természetvallás, vagyis animizmus. Minden az élet és a termékenység, illetve az ezekhez nélkülözhetetlen dolgok körül forog. Tisztelni kell bármit, ami az életet adja és fenntartja, akárcsak azokat a természeti jelenségeket és erőket, amelyek az életet veszélyeztethetik.

A császárkultusz a sintoizmus velejárója. A császár, aki egyenes ági isteni leszármazott, elsősorban nem uralkodó, hanem sokkal inkább egy főpapi tisztséget betöltő személy. Ő tehát népének legfőbb képviselője a természet istenségeinek színe előtt.

Az ősök szellemének kultuszával kevert buddhizmus

A buddhizmus a Kr. u. 6. században érkezett az országba Kína és Korea közvetítésével. Nem sok idő kellett ahhoz, hogy hivatalos államvallássá lépjen elő. Bár a japán buddhizmus az egyik fő ághoz, a Mahájánához tartozik, erősen átjárja a sintoizmus. Amikor a középkorban a buddhista misszionáriusok el akarták terjeszteni vallásukat, elkezdték a cél érdekében azt is hangsúlyozni, hogy a halottak túlvilági sorsát az élők imádkozással és áldozatokkal tudják befolyásolni. Ez kedvező visszhangra talált, és azóta Japánban az elhunytak lelki üdvössége mindig a hátramaradottak felelőssége. Ez olyan kötelességgé nőtte ki magát, amelytől még a legfelvilágosultabb japánok is csak nagy nehézségek árán tudnak megszabadulni.

A liberális, keresztyénellenes világképpel kevert evolúciótan

Függetlenül attól a vitától, hogy milyen mértékben vetette meg a lábát az evolúciótan a keresztyén világképben, valamit leszögezhetünk: egy következetesen végiggondolt és felépített evolúciótanban Isten nem igazán kaphat helyet. Ha mégis, akkor csakis valahol az ember gondolataiban. Japánban pontosan eszerint tanítják az evolúciót, minden szélsőséges pontjával együtt. Az evolúciótan még inkább megerősíti azt, amit a hagyományos világnézet filozófiája sulykol az emberekbe: egy Abszolútum (abszolút Szellem), sőt egy olyan teremtő Isten, akinek az ember számadással tartozna, egyszerűen nem létezhet!

A közömbösséget eredményező materializmus

A materializmus hatása egyáltalán nem gyengébb, mint bármelyik felsorolt szellemi irányzaté, és nagyon szorongatja az embereket. A japán társadalom kifejezetten fogyasztói társadalom. Ezt a gondolkodásmódot, amely az élet minden területére kihat, és főleg az anyagi javak megszerzését, illetve a jólét biztosítását tartja szem előtt, leginkább azzal magyarázhatjuk, hogy az ország rendkívül kevés nyersanyaggal rendelkezik, ezért egyre inkább a feldolgozó iparra összpontosít, és a termelt javak forgalmazását részesíti előnyben. Ebben Japán igazán nagy eredményeket tud felmutatni, ami újra meg újra a haladásba vetett hitet és azt a meggyőződést erősíti, hogy emberi erővel minden megoldható és kivitelezhető. Ezzel a szemlélettel kapcsolatban csak Fukusima tudott halvány kétségeket ébreszteni.

Dieter és Elisabeth Hägele 1986 óta él Japánban. Először gyülekezetépítő munkát végeztek. Dieter 2008 óta a misszionáriusok vezetője és egyben utazó igehirdető.

Dieter és Elisabeth Hägele

Mit tehetünk?

Japánban tehát sok akadálya van annak, hogy az emberek nyissanak az evangélium felé. Úgy tűnik, ez a helyzet a hármas katasztrófa után mit sem változott. Persze azóta a világ keresztyénei nagyobb intenzitással imádkoznak ezért a nemzetért. Mivel bízunk abban, hogy Isten meghallgatja ezeket az imádságokat, úgy gondoljuk, most talán még fontosabb hirdetnünk azt a Valakit, aki az eget és a földet teremtette, és aki Fiában, Jézus Krisztusban Megmentőként szeretne találkozni velünk.
Köszönjük, ha ezután is imádságban hordozzák Japánt.

Külmissziói Híradó – a Nemzetközi Liebenzelli Misszió Molnár Mária Külmissziói Alapítványának lapja * Megjelenik évi hat számban.
Az újságot és külön kérésre a német nyelvű liebenzelli újságokat is (Mission Weltweit és Go! c. gyermeklap) térítésmentesen küldjük.
A Külmissziói Híradót a misszióra szánt adományokból tartjuk fenn és állítjuk elő.
Felelős kiadó: Sípos Alpár Szabolcs * Főszerkesztő: Előd Erika, Tel.: 06 1 326 54 94
Szerkesztőség: 2090 Remeteszőlős, Pisztráng u. 2. * Tel.: 06 26 355 310 * Internet: http://www.liebenzell.hu
Villámposta: info@liebenzell.hu Az OTP-nál vezetett számla száma: 11738084-20011215 • adószám: 18543494-1-13
Nyomdai előkészítés, kivitelezés: GEDEON Bt. Vác, Zrínyi u. 9. www.gedeon.hu